

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

X was zeer verguld geweest met de invitatie om afscheid te nemen van de éminence grise van een kantoor in de stad. De receptie was goed bezocht, zo goed dat het elektronisch oog op de schuifdeur van het moderne, onder architectuur gebouwde pand ontstoken was geraakt en machteloos heen en weer schoof.

Hij schudde de hand van Nico van E., die sprak van een retinie. Over de

hoofden van de wachtenden voor hem heen kijkend zag hij in de verte de glimmende schedel van de receptionaris, Maître Jan B., die samen met zijn echtgenote uitgebreid de tijd nam voor al zijn gasten. Voetje voor voetje ging het richting jubilaris. Achter hem zwol de rij aan en aan, en inmiddels ging ook de eerste spreker van acquit, de locoburgemeester Els A. zelve, die vanwege de verdiensten van Jan B. als stadsadvocaat een foielelijke zilveren legpenning kwam uitreiken. Zwaar leunend op de geschreven tekst stak ze de loftrumpet over de jubilaris. Degenen die dachten dat ze de tekst zelf had bedacht, kwamen bedrogen uit. Bij een foutje in de tekst dat publiekelijk werd opgemerkt werd de ongelukkige gemeenteambtenaar terstond met naam en toenaam genoemd.

Af en toe zijn gewicht van het ene naar het andere been verplaatsend, onderhield X zich met amica Margriet B. die, wetende van zijn pennenvruchten in een niet nader te noemen periodiek, onder geen beding wilde dat hij haar in een stukje zou vermelden. Hij sprak ook zijn oude patroon en diens echtgenote, die iets weg had van Sientje Strikwerda van het indertijd machtige vredesplatform. Zijn voormalig patroon, Huub G. was oud geworden en mogelijk niet in orde, gelet op een piepklein verbandje boven de boord van zijn overhemd, hetgeen erop duidde dat hij zich recentelijk aan een medisch onderzoek had laten onderwerpen, maar X was te laf om door te vragen. Sientje S. herkende hem niet meer echt heel goed, constateerde hij tot zijn leedwezen. Gelukkig onderging Rene de H., eveneens voormalig stagiaire die een handje kwam geven, hetzelfde lot.

De file werd zo lang, dat anderen de filegangers maar kwamen opzoeken, en toen de bladen met glazen richting rij wachtenden ging, maakte het eigenlijk niet meer uit waar je stond.

Ook Jan B. zelf haalde nog wat herinneringen op en bedankte eenieder voor de aanwezigheid. Hij had wel gezien dat het kantoor stapels uitnodigingen had verzonden, maar je moest altijd maar weer afwachten wie er kwam opdagen.

X wist met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat er bij zijn afscheid niemand zou komen. In dat geval zou zijn echtgenote ook niet naast hem hoeven te gaan staan. Ze zou dat niet betreuren sinds een overbuurvrouw het had gewaagd om haar te betiteln als 'het vrouwtje van de advocaat'.

Clemens de B., voorzitter van de maatschap waarvan later die avond in intieme kring afscheid genomen moest worden, sprak enkele goedgekozen woorden en cfr. Ton W. greep in een opwelling de microfoon om nog wat woorden toe te voegen, waarvan strekking en betekenis X ontgingen, maar die het feestvarken ongetwijfeld deugd hadden gedaan.

Na drie kwartier in de rij was hij aan de beurt. Hij onderhield zich veel korter en dus oneindig veel socialer dan anderen, al moest hij ook toegeven dat hij eigenlijk nooit goed wist wat op zo'n moment te zeggen. 'Veel plezier in je moestuin' of 'Geniet er maar van hè'.

Ik ga er misschien wel over schrijven, had hij gezegd. Hij nam een jus-tje en sprak even met makelaar O., op zijn kantoor al jaren aangeduid met Olliebolle, vanwege zijn ronde voorkomen. Op iedere vraag die hij stelde kreeg hij een onbegrijpelijk, met onteigening gerelateerd antwoord.

Lang kon hij niet meer blijven, de tijd holde voort. Op de fiets naar huis bedacht hij dat een receptie een treurige aangelegenheid was. Binnen twee uur hoorde je er ineens niet meer bij.

●

